

ע"פ 38313/03/16 - מדינת ישראל נגד אלקאר דביר בע"מ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 38313-03-16 מדינת ישראל נ' אלקאר דביר בע"מ

בפני	כבוד הנשיא יוסף אלון
המעוררת	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד ואדים סיגל - פמ"ד
המשיבה	אלקאר דביר בע"מ
	ע"י ב"כ עו"ד שי אסולין

פסק דין

1. המשיבה הינה חברה העוסקת בסחר מכוניות.

במהלך השנים 2009-2013 הוצאו לה 17 דוחות ברירת משפט בשל עבירות חניה ומהירות שנרשמו במהלך אותן השנים ביחס למכוניות שבבעלותה.

בחלוף שנים ארוכות ורבות - ביום 21/1/16 (!) פנתה המשיבה בבקשה לבימ"ש השלום לתעבורה באשדוד להאריך את המועד הקבוע בסעיף 230 לחסד"פ (90 ימים) להגשת בקשה להשפט בגין אותם 17 הדוחות - וזאת עד להגשת הבקשה הנ"ל (שהוגשה כאמור שנים רבות לאחר הוצאת הדוחות).

המשיבה אישרה כי הדוחות התקבלו על ידה מלכתחילה אולם טענה כי עקב מחדלי העובד שלה שאמור היה לטפל באותן הדוחות ולפעול להסבתם לרוכשי המכוניות - לא נעשה דבר.

בינתיים תפחו סכומי הקנסות והמרכז לגביית קנסות החל בהליכי עיקול על כספיה.

2. ביהמ"ש קמא הורה (ביום 25/01/15) על הגשת תגובת המדינה לבקשה. בתגובת המדינה מיום 1/2/16 פורטו התנגדותה לבקשה ותמצית נימוקיה.

נוכח זאת החליט בימ"ש השלום לתעבורה (כב' השופטת ר. שוורץ) ביום 3/2/16 - לקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים ביום 9/2/16 בשעה 9:30.

בשעה היעודה לדיון התייצבו ב"כ הצדדים בביהמ"ש.

או אז התברר להם להפתעתם כי לאחר שניתנה ההחלטה (מיום 3/2/16) הקובעת דיון בבקשת המשיבה -

ניתנה בנסיבות שלא הובהרו החלטה נוספת של אותו המותב המקבלת את בקשת המשיבה במלואה ללא כל דיון - וזאת כדלהלן:

"נוכח המפורט בבקשה ומחשש לעיוות דין, אני נענית לבקשה להארכת

מועד להשפט בדוחות המפורטים בבקשה "

בעקבות כך ביקשה המדינה את בימ"ש קמא לעכב את ביצוע החלטתו (השניה) הנ"ל מיום 3/2/16 - שכן בכוונתה לערער על כך לפני ערכאת הערעור.

ביום 15/3/16 החליט בית המשפט קמא לדחות את הבקשה.

נקבע בהחלטה כי משהתקבלה בקשת המשיבה להארכת מועד - מרובת השנים - להישפט על הדוחות:

"... טענות הצדדים לגופו של עניין ממילא יבחנו על ידי בית המשפט ביום הדיון בתיק העיקרי. אין המדובר בהחלטה מהותית הקובעת גורל התיק העיקרי (הכרעת דין או גזר דין). עסקינן בהחלטת ביניים בהליך הפלילי שאין עליה ערר או זכות ערעור.

יתר על כן, בשים לב למועד מתן ההחלטה - 3/2/2016 - לבית המשפט אין הסמכות להיענות לבקשה לעיכוב ביצוע - הואיל וסיים מלאכתו זה מכבר"

3. בפני ערעור המדינה על החלטתו השניה של בית משפט קמא מיום 3/2/2016 בה נעתר בית המשפט לבקשת המשיבה להארכת המועד מרובת השנים.

זאת כאמור, מבלי שקיים דיון בבקשה ועל אף שבהחלטה קודמת מאותו היום קבע דיון בבקשה במעמד הצדדים ליום 9/2/2016.

כזכור - דבר "ההחלטה השניה" הנ"ל מיום 3/2/2016 נודע לב"כ המדינה (וגם לב"כ המשיבה כדבריו בדיון בערעור) רק ביום 9/2/16 כאשר התייצבו שניהם לדיון בבקשת המשיבה על פי ההחלטה הראשונה מיום 3/2/2016.

4. בקשת המשיבה לבית המשפט קמא (מינואר 2016) להאריך, בשנים רבות וארוכות, את המועד להגשת בקשותיה להישפט על 17 דוחות ברירת משפט שהוצאו במהלך השנים 2009-2013 - הינה ללא ספק בקשה חריגה אשר כרוכות בה בין היתר סוגיות מערכתיות של מדיניות שיפוטית.

זאת במיוחד שעה שאין המשיבה חולקת על כך כי הדוחות הגיעו לידיה שנים רבות בטרם הגישה בבקשתה.

על כן - וכנדרש במידות היגיון ומשפט - הורה בית המשפט קמא, בהחלטה ראשונה, על קבלת תגובת המדינה לאותה הבקשה.

התגובה, המתנגדת לבקשה, הוגשה בכתב תוך המועד שנקבע לכך (ביום 1/2/2016) ובה תמצות נימוקי ההתנגדות.

על כן - וגם הפעם כנדרש וכמתחייב על פי מידות המשפט וההיגיון - החליט בית המשפט קמא (בהחלטתו הראשונה מיום 3/2/2016) לקבוע דיון בבקשה במעמד הצדדים ליום 9/2/2016.

מכאן ואילך השתבשו לדעתי הדברים - שיבוש על גבי שיבוש.

לא התחוויר לי כיצד זה לאחר שהחליט בית המשפט על קיום דיון בבקשה במעמד הצדדים - ניתנה לפתע בשעה מאוחרת יותר באותו היום (3/2/2016) ההחלטה הקצרה והכמעט לאקונית המבטלת מכל וכל את ההחלטה הקודמת (לקיום הדיון) והמקבלת במלואה את בקשת המשיבה.

ככלל - הדרך הראשית לשינוי החלטות שיפוטיות הינה במסגרת הסמכות והביקורת הערעורית.

אכן, יתכנו מקרים בהם מוסמכת גם הערכאה נותנת ההחלטה ליתן החלטה המשנה החלטה קודמת, זאת בעיקר בהחלטות ביניים הנושאות אופי דינוי.

ברם, אין ההחלטה דנן ממין אותן ההחלטות.

בראשונה, החליט בית המשפט קמא כי בקשת המשיבה ותגובתה ה לעומתית של המערער - יידונו בפניו במועד שנקבע לכך.

משמעות החלטה שכזו הינה, כי בית המשפט אינו מסתפק בבקשה ובתגובה שבכתב לצורך מתן ההחלטה ומוצא הוא כי נכון וראוי שיינתן לצדדים יומם בבית המשפט להוסיף ולטעון לעניין הבקשה התלויה ועומדת.

שינוי החלטה שכזו מן היסוד, בו ביום, מבלי לבקש תגובת הצדדים ותוך קבלת הבקשה המקורית במלואה - נמצא בעיני תמוה ושגוי.

5. בנסיבות הדברים דנן, איני מוצא כי ההחלטה נשוא ערעור זה הינה החלטת ביניים בהליך פלילי - שאין לערער עליה.

הליכי "דוחות ברירת משפט" הוחרגו בהוראות הסעיפים 228-230 לחסד"פ מסדרי הדין הפלילי ה"רגילים" - וזאת בהתייחס למאפייני היסוד העיקריים של ההליך הפלילי.

"דוח ברירת משפט" שלא הוגשה על ידי מקבלו "בקשה להישפט" במועדים הקבועים לכך בסעיף 229

- יראו את מקבל הדוח "כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס..." (סעיף 229(ח'2) לחסד"פ).

במעמד משפטי זה של "מורשעת שנגזר דינה" עמדה המשיבה בעת הגשת בקשתה להארכת המועד.

על פי "ההחלטה הראשונה" מיום 3/2/2016 (בה נקבעה בקשת המשיבה לדיון במעמד הצדדים ליום 9/2/2016) - נותרה המשיבה במעמד "מורשעת" על פי הדוחות אשר דינה נגזר לקנס הנקוב בהם - וזאת עד למתן החלטת בית המשפט לאחר הדיון שאמור היה להתקיים ב- 9/2/16.

והנה, על פי "ההחלטה השניה" מיום 3/2/2016 - שונה הסטאטוס האמור של המשיבה ביחס לכל אותם הדוחות.

ה"הרשעה" ו"גזר הדין" בוטלו - ומעתה היא במעמד נאשמת שהליכי האישום נגדה תלויים ועומדים בבית המשפט - כהוראת ההחלטה שבסיפא לסעיף 229(ח'2) לחסד"פ.

על כן - "ההחלטה השניה" מיום 3/2/2016 (נשוא ערעור זה) הינה - החלטה מכוננת ומבטלת הרשעה וגזר דין. מתוך כך אין היא "החלטת ביניים" בהליך פלילי "רגיל" שאין לערער עליה בטרם פסק הדין המסכם.

ונימוק נוסף לדבר.

"ההחלטה השניה" (נשוא הערעור) אינה "החלטת ביניים" על רצף ההליך הפלילי הרגיל שראשיתו בהגשת כתב אישום וסופו במתן פסק הדין.

היא איננה החלטת ביניים ב"תיק העיקרי" (כדברי ההחלטה השלישית קמא - מיום 15/3/16).

ההחלטה השניה דנן היא ה"תיק העיקרי".

לאמור, בקשת המשיבה לבטל "הרשעתה וגזר דינה" נשוא דוחות ברירת המשפט ולהורות על העמדתה לדיון מלכתחילה ומעיקרא בכתב האישום המקורי.

(ר' ההסדר החוקי החריג המיוחד לענין זה שבסעיף 229 (ח'2) לחסד"פ).

והרי החלטה "מכוננת" זאת לא תהיה יותר בת ערעור לאחר שיחל הליך האישום החדש שיסודו באותה ההחלטה. זאת הואיל ובעקבות החלטה זו מתחיל מלכתחילה ומעיקרא הליך כתב האישום.

נוכח זאת, המדובר בהחלטה המסיימת וחורצת את סוגיית ביטול ההרשעה וגזר הדין שמלכתחילה (כמובן הדברים בסעיף 229(ח'2) לחסד"פ).

אין זו אפוא "החלטה אחרת" כמובנה המקובל בסדר הדין הפלילי, וגם מטעם זה קמה זכות הערעור על אותה ההחלטה.

6. אשר על כן ומהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבל את הערעור ומבטל את החלטת בית המשפט קמא ("ההחלטה השניה") מיום 3/2/2016 נשוא ערעור זה.

כפועל יוצא מכך - יבוטלו ההזמנות לבית המשפט שהוצאו למשיבה על פי אותה ההחלטה (ככל שהזמנות שכאלה הוצאו).

בית המשפט קמא יקבע בהקדם מועד לדיון, במעמד הצדדים ומעיקרא, בבקשת המשיבה להארכת המועד להישפט.

בנסיבות הדברים אני מורה כי הדיון בבקשת המשיבה יתקיים בפני מותב אחר.

המזכירות תעביר פסק הדין לבאי כוח הצדדים בהקדם האפשרי

ניתן היום, י"ז אייר תשע"ו, 25 מאי 2016, בהעדר הצדדים.